

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA

SKANDINAVISK VAPENRULLA

Redaktion

CHRISTER BÖKWALL

JAN RANEKE

ÖRESTADS FÖRLAGSTRYCKERI

MALMÖ 1963

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Utgivarna vill med Skandinavisk Vapenrulla skapa ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Dessutom syftar Skandinavisk Vapenrulla till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

*

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivarna fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigt formulär.

*

3. Utgivarna garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapeninnehavare.

Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person enligt egen uppgift de facto bär visst vapen.

*

4. Utgivarna ansvarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad de kunnat kontrollera i tillgängliga källor. Uppenbara felaktigheter publiceras således ej, och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

*

5. Ej heller publiceras:

a. nyantaget släktvapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen, vartill annan person eller släkt enligt utgivarnas bedömning har bättre rätt.

b. vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler.

*Quilibet potest sibi assumere arma
et insignia illa portare et in rebus
propriis impingere.*

BARTOLOS SUPER INSIGNIIS ET ARMIS

INLEDNING

Det har länge funnits ett behov av en publikation, som utan några biavsikter eller inskränkningar offentliggör släktvapen tillhörande samma kulturområde; de nordiska länderna. Nationella publikationer har funnits, men de har, såsom var fallet med Arvid Berghmans i övrigt föredömliga Borgerlig Vapenrulla, varit begränsade till vapen tillhörande antingen borgerliga eller adliga släkter. Denna indelning av vapen är egentligen av föga heraldiskt intresse, eftersom den snarare härför sig till vapnens bärare än till vapnen själva. I denna nya, periodiskt utkommande Skandinavisk Vapenrulla skall utrymme ges åt alla vapen i heraldisk mening, vad de än må kallas: ordensvapen, adliga eller borgerliga.

Vapen har, så långt heraldiken känner, förts av såväl adliga som borgerliga släkter. Som kriterium på att ett vapen är adligt har man velat använda sig av omständigheterna vid dess tillkomst; det har t.ex. förlänats av en konung i samband med nobilisering. Emellertid har vapen förlänats även utan att dess bärare erhållit adelskap och de flesta uradelssläkter för självtagna vapen. Rätten att själv taga sig ett vapen är fastslagen redan av heraldikens förste teoretiker, 1300-talsjuristen Bartolus de Saxoferrato, som i den på motstående sida citerade tesen säger: *Vem som helst får taga sig vapen och märke samt föra det och måla det på sina ägodelar.* Den enda inskränkningen är, att man måste respektera andras vapen och följa vedertagna heraldiska regler. Skandinaviska borgerliga släkters vapenbruk är sedan tidig medeltid accepterat i praxis. Användandet av vissa rangattribut, såsom kronor, sköldhållare, särskilda hjälmtyper etc. är genom olika förordningar förbehållet de adliga ätterna, men i övrigt följer skandinaviskt släktvapenbruk genom sedvänja utbildade regler.

Det förhållandet, att man för ett vapen, säger alltså ingenting om ens status och behöver inte betyda att man tillhör en adlig släkt. För en heraldiker kan naturligtvis det särskilda vapnet säga åtskilligt, men själva *förandet* säger ingenting. Den danske heraldikern THISET har för Danmarks vidkommande präglat satsen: *I Danmark adlede Manden Vaabenet, men ikke Vaabenet Manden.*

Rätten att få individualisera sig med ett namn och ett vapen bygger väl på naturrättsliga föreställningar men har även tagits upp i positiv rätt. Olika länders immaterialrättsliga lagstiftning reglerar namnrätten och -plikten men ej lika ofta vapenrätten. Man har ibland utgått från att av konungen förlänade eller av officiell myndighet registrerade vapen skall skyddas i kraft av det kungliga prerogativet eller av registreringen. En del länders lagstiftning har emellertid ut-

gått från sambandet mellan namn och vapen och förklarat, att vapnet är en del av namnet eller en bildlig framställning av detsamma, varför ett offentliggjort vapen skall njuta samma skydd mot efterbildning som ett namn. I dessa länder, såsom i Tyskland, har man skapat publiceringsorgan för att offentliggöra nyantagna och äldre vapen och på så sätt ge grunden till ett rättsskydd för vapeninnehavet.

Man skulle således kunna indela vapen i två grupper; de som åtnjuter rättsskydd och andra. Därvid bör man dock komma ihåg, att båda grupperna i heraldikens mening är likvärdiga och som vapen fyller sin primära uppgift som individualiseringsmedel för personer och släkter. Rättsskyddets eventuella existens kommer endast till synes vid en tvist och är alltså av praktisk och ej värdemässig natur. Genom att slå fast, att värdet av ett vapen — förutom affektionsvärdet i det enskilda fallet — är, att det är unikt och ej kan förväxlas med något annat vapen, samtidigt som man skapar ett effektivt publiceringsorgan, kan man eliminera behovet av det i våra dagar tämligen akademiska rättsskyddet. Insikter och ömsesidig respekt kan således ersätta ofullständig lagstiftning.

Skandinavisk Vapenrulla vill vara det publiceringsorgan som skall förverkliga detta. Strikta och orubbliga publiceringsprinciper, heraldisk sakkunskap och frånvaro av vinstintresse är de garantier utgivarna kan ställa. Av publiceringsprinciperna framgår, att införandet av ett visst vapen *inte* garanterar rätten till samma vapen och att utgivarna *inte* borgar för sanningshalten av de uppgifter vapenrullan förmedlar. Dessa uppgifter grundar sig på av uppgiftslämnarna beedigade formulär och är kontrollerade i tillgängliga källor. I tveksamma fall kräves utförlig dokumentation eller avvisas publiceringsansökan. Släkttraditioner och andra obestyrkta uppgifter återges som sådana. Publiceringen är alltså inte rättsgrundande eller ett bevisdatum utan endast ett de facto-offentliggörande.

Endast heraldiskt korrekta och konstnärligt högklassiga vapenavbildningar återges i vapenrullan. Ett vapen är inte fastställt till sin form såsom t.ex. ett varumärke. Inom ramen för vapenbeskrivningen har den heraldiske konstnären fria händer. Det vi publicerar är därför en vapenbeskrivning med en illustrerande bild. Men inte heller vapenbeskrivningen är till sin yttre form oföränderlig. Det är den idé, som orden vill förmedla, som är det väsentliga och det är därför viktigt, att denna bildidé uttrycktes så klart, lättförståeligt och otvetydigt som möjligt. Med detta som målsättning har vi delvis sökt oss nya vägar, åtminstone när det gäller de svenska vapenbeskrivningarna.

De från hittills använd svensk heraldisk terminologi mest avvikande nyheterna bör kanske kommenteras något. Framför alla tinkturer har tidigare använts prepo-

sitionen *av* utan hänsyn till grammatik och språklig logik. Ex. ett lejon *av* guld, en bjälke *av* silver, fält delat *av* guld och blått. Prepositionen är här korrekt endast när det gäller att ange ett föremåls tinktur och när den utmärker agent. I det sista exemplet är det skuran och inte tinkturen som är agent och delar fältet. Skölden är alltså delad *av* (= medelst) en skura *i* två fält, vardera *av* en särskild tinktur. Det är franska blasoneringsregler, grundade på andra förutsättningar är vad svenska språket kan erbjuda, som hittills har tillämpats urskillningslöst.

En annan avvikelse från gängse svenskt system avser beskrivandet av föremåls enskilda och relativa placering. Ett horisontalt placerat föremål säges vara *bjälkevis ställt*. Två eller flera föremål placerade bredvid varandra brukar man säga är *bjälkevis* ordnade. Tre lodräta svärd bredvid varandra, säges sålunda vara *stolpvis ställda och bjälkevis ordnade*. Vi anser det lämpligt, att ett enskilt föremål säges vara ställt på ett *vis*; *bjälkevis*, *stolpvis* etc. När det däremot gäller flera föremåls placering i förhållande till varandra anser vi det av många skäl vara mera lämpligt att använda samma system som i den anglosaxiska heraldiken och säga, att de står *i bjälke*, *i stolpe* osv. Alltså: *tre stolpvis i bjälke ställda svärd*.

På detta sätt vill vi bidra till att en genomtänkt och enhetlig nordisk heraldisk terminologi skapas. Mycket kommer förmodligen att sägas i frågan och undan för undan kan vapenrullans beskrivningar komma att förändras för att spegla en allt mer konsekvent, enkel och ändamålsenlig terminologi.

Det är vår förhoppning, att Skandinavisk Vapenrulla skall bli ett positivt bidrag till nordisk heraldik och genealogi samt ge stadga åt det tilltagande intresset för släktvapenbruk såsom publiceringsorgan, referenskälla och föredöme för god heraldisk konst.

Slutligen vill vi tacka företrädare för Societas Heraldica Scandinavica och Heraldisk Tidskrift för deras stimulerande intresse för vårt företag och för all hjälp i dess förverkligande.

Malmö i juni 1963

Christer Bökwall Jan Raneke

SKÖLD: Kluven i silver, vari ett av två varghakar bildat rött andreskors, och blått, vari en sparre åtföljd av tre stjärnor, allt av guld.

På hjälmen ett blått hjälm-täckte fodrat med silver och med hjämbindel av silver och blått.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande vädur av silver.

Rätt att föra vapnet har medlemmar av den å Sveriges Riddarhus år 1756 som n:o 1975 introducerade adliga ätten Scheffer. Huvudman för ätten är major Carl Gustaf Ivar Scheffer (Karlskoga), som efter samråd med sin broder, statsheraldikern C.G.U. Scheffer, givit sitt tillstånd till vapnets publicering. Ätten omfattar för närvarande tjugo medlemmar, varav sju manliga.

En ättling av den gamla frankiska patriciersläkten Scheffer (von Gernsheim), Johannes Schefferus, inkom år 1642 till Sverige. Av hans tre söner blev den äldste, Johan, adlad von Scheffer (n:o 1200, utdöd år 1752). Näste son, Peter, blev naturaliserad svensk adelsman år 1698 och friherre år 1719 (Scheffer, frih. n:o 144, utdöd år 1799). Hans söner var grevearna Carl Fredrik och Ulrik Scheffer. Johannes Schefferi yngste sons — Ivar — son, Henrik Teofil, naturaliserades år 1756 som svensk adelsman, och ätten introducerades samma år som n:o 1975 å Riddarhuset. Han är den nuvarande huvudmannens farfars farfars far.

Enligt statsheraldikern Scheffer återgår vapnet på Fust och Schöffers boktryckarmärke i den 48-radiga bibeln av år 1462.

Litteratur: A. Ruppel, Peter Schöffers aus Gernsheim, Mainz 1937. Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Stockholm 1931.

SCHEFFER

SVR-1-63

SKÖLD: I blått fält tre stolpvis två över ett ställda rågax av guld och däröver en röd ginstam belagd med ett flätverk av guld bestående av fem balkvis och fem ginbalkvis gående strängar.

På hjälmen ett blått hjälm-täckte fodrat med guld och med hjämbindel av guld, blått, guld, rött, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Två blåklädda armar, i händerna hållande tre rågax av guld.

VALSPRÅK: *Rätt och sanning*

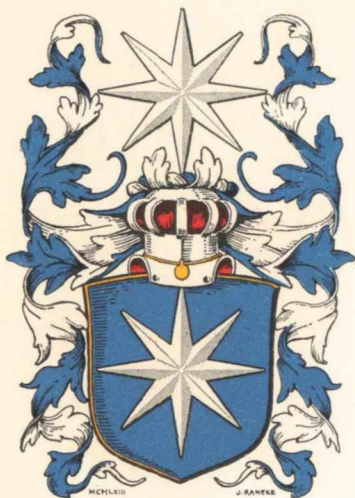
Ursprungligen bondesläkt med särnammnet Ask från Vämhus i Dalarna, känd sedan slutet av 1600-talet. Ask Per Pettersson (1841—1928) flyttade från Dalarna. Hans son, Per Axel, antog år 1886 namnet Lange.

Rätt att föra det år 1951 antagna vapnet har efterkommande till ovannämnde Per Axel Langes son, bankdirektören Sven A. Lange, däribland uppgiftslämnaren, major Sven-Erik Lange, Kalmar.

LANGE

SVR-2-63

HALBO

SVR-3-63

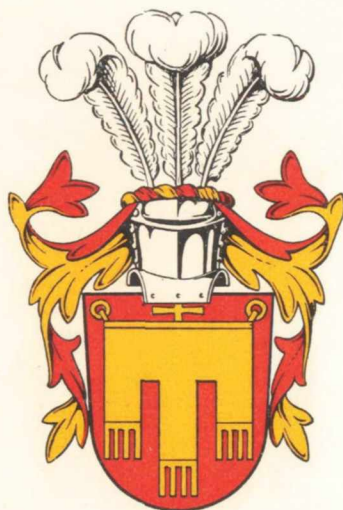
SKJOLD: I blått felt en åtte-oddet stjerne av sølv.

På hjelmen et blått hjelmklede foret med sølv og med vulst av sølv og blått.

HJELMTEGN: En åtte-oddet stjerne av sølv.

Vapnet går tilbake til et segl ført av høyesterettsadvokat i Oslo Sverre Matheson Halbo — som har gitt opplysningene — og hans seks brødres farfars farfars far, Halvor Gudmundsson Toreid (1718—1799) fra gården Toreid i Blaker på Romerike, hvis øvrige agnatiske efterkommere også har ret til å føre vapnet. Åttens stamfar er Halvor Gudmundsson Toreid's farfars farfar, storbonden Jeppe Toreid (ca. 1550—ca. 1623). Muligens stammer denne fra storbonden Peter på Foss i Blaker, som det skiftes efter i 1360.

Litteratur: Sverre M. Halbo, Toreid-ätten fra Romerike, Oslo 1945 (287 sider ill.).

MODÉER

SVR-4-63

SKJOLD: I rött fält en kyrkfana hängande från ett kors, allt av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Tre vita strutsplymer.

Vapnet tillhör den polska stamvapegruppen Radwan, från vilken släkten Modéer enligt gammel tradition leder sin härstamning.

Tidigast kända medlemmar av släkten är bröderna Jonas (Jöns) Tysk (1487—1540) och Andreas, vilkas farfar som polsk adelsman skall ha inkommit till Sverige med Karl Knutsson Bonde år 1464. Andreas' ene son, Anders Andreasson, gifte sig med sin kusin, Jöns Tysks dotter, och blev stamfar till adliga ätten n:o 123 Rosenqvist. Andreas' andre son, Jonas Andreae Moadensis (av Moad senare Moheda i Småland) är stamfar till släkten Modéer. Han sigillerade år 1593 Uppsala mötes beslut med kyrkfanevapnet. Rätt att föra vapnet har alla med namnet Modéer, vilka i likhet med oppgiftslämnaren, jur. stud. Kjell Å. Modéer, Malmö, härstammar från ovannämnde Jonas Andreas Moadensis (ca. 1525—1605).

Enligt sägen använde Rotmeister Radwan en processionsfana som fälttecken, när han under konung Boleslaw den djärve (1059—1082) med stor tapperhet förde sin trupp i ett segerrikt slag vid floden Bug. Källor och litteratur: Leijonhufvud, Ny svensk släktbok, Sthlm 1906. Svenska Riksdagsakter 3, Sthlm 1894, von Zernicki-Szeliga, Die Polnischen Stammwappen, Hamburg 1904. Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Sthlm 1931. Westén, Sv. Kongl. Hof-Clericiets historia, del I, Sthlm 1799 s. 330, jfr G. Molin, Smoland i upsalienses, del I, 1593, 1625, Lund 1955. Modéeriana i privat ägo.

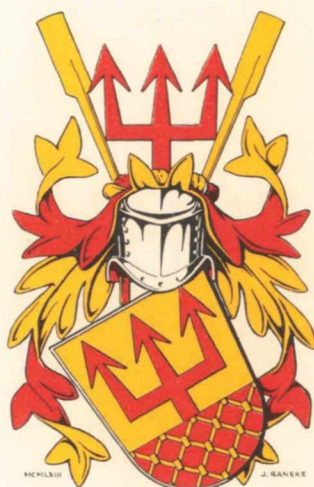
SKÖLD: I fält av guld en röd treudd uppskjutande från en röd stam belagd med ett fisknät av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En uppskjutande röd treudd mellan tvenne åror av guld.

Vapnet är år 1959 antaget av uppgiftslämnaren, civilekonom Knut A. Cervin, Lerum.

Släkten härstammar från Bohuslän, där dess medlemmar ägnade sig åt sjöfart och fiske. Den förste med namnet Cervin var uppgiftslämnarens farfar, som var prost i Halmstad. Vapnet föres av avkomlingar till denne med namnet Cervin. Uppgiftslämnarens broder, docenten i civilrätt Ulf Cervin, Lund, bär som hjälmprydnad juristsymbolen svärd och våg.

CERVIN

SVR-5-63

SKÖLD: I fält klucket i grönt och silver ett halvt kvarnhjul och en halv sporrklinga förenade på skuran och i motsatta tinkturer.

På hjämen ett grönt hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och grönt.

HJÄLMPRYDNAD: En uppskjutande rovfågelklo av silver.

Vapnet är år 1961 antaget av uppgiftslämnaren, ryttmästaren Sven-Erik Byhr, Malmö och hans hustru, Inez Valborg, som båda leder sin härstamning till Hasslemölla i Veberöds s:n.

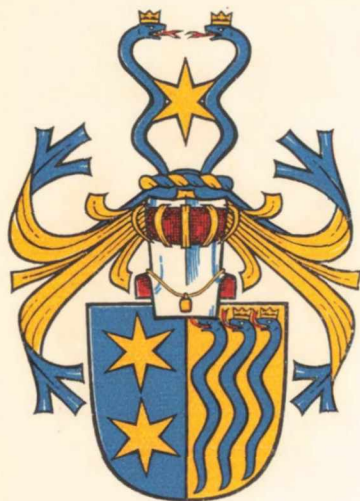
Släktens tidigaste kände medlem är rusthållaren Lars Bengtsson (ca. 1661—1743), som bodde på nr 2 i Östra Tvet's by i Silvåkra s:n i Skåne.

Ortnamnet Tvet anses i detta fall betyda något avskuret eller avhugget; därav det "avhuggna" sköldemärket. Hjälmprydnaden anspelar på släktens anknytning till ätten Klov, som förde en fågelklo i vapnet.

BYHR

SVR-6-63

SIBBERN

SVR-7-63

SKJOLD: Delt i blått og gull. I første felt to seksoddede stjerner av gull, og i annet felt tre opprettstående gullkronede blå slanger.

På hjelmen et blått hjelmklede foret med gull og med vult av gull og blått.

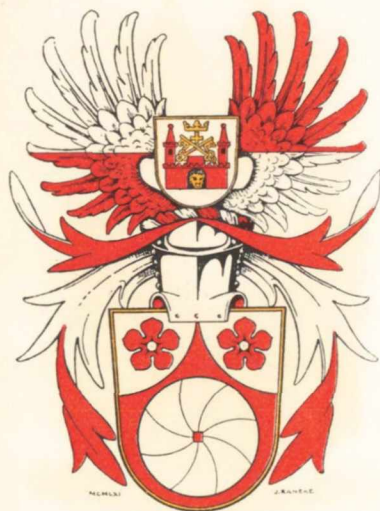
HJELMMERKE: Mellom to opprettstående gullkronede blå slanger en stjerne av gull.

Slekten Sibbern stammer fra Slesvig-Holsten og førte der et borgerlig våpen (Siebmachers Wappenbuch V: 10, 5).

Slektens første medlem i Norge var brigadier Nicolai Sibbern (1660—1722), kommandant på Akershus. Som brigadier ble Nicolai Sibbern i henhold til rangforordningen av 11-2-1717 rykket op i 3. rangklasse og erholdt arvelig adelskap for sig, ekte börn og avkom til evig tid. Han antog dette våpen i 1679. Et medlem av slekten, statsminister Georg Chr. Sibbern, utnevntes i 1864 til Seraphimeridder, hvorfor våpnet finnes oppsatt i Riddarholmskyrkan i Stockholm.

Rett til å føre våpnet har etterkommere av ovennevnte Nicolai Sibbern, deriblant direktør Georg Christian Sibbern i Bergen, hans sønnesønns sønnesønns sønn, som har gitt opplysningene. Slekten teller for tiden tolv manlige medlemmer i Norge.

Litteratur: H. J. Huitfeldt-Kaas, Efterretninger om familjen Sibbern, Christiania 1890, og De nulevende adelslekter i Norge, Christiania 1885. Haagen Krogh Steffens, Norske Slechter 1912. Magasin til Dansk Adelshistorie I, side 44 og 51. Personalhistorisk Tidsskrift 1, R II, 273, 279.

BÅGSTAM

SVR-8-63

SKÖLD: Av ett inböjt mantelsnitt delad i silver, vari två röda linblommor, och rött, vari en kvarnsten av silver.

På hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Två vingar, dexter delad i silver och rött, sinister delad i rött och silver, och mellan dem en sköld bärande staden Rigas vapen (i fält av silver en röd krenelerad borg med ett leopardhuvud av guld i gallerporten och med tvenne spetsiga torn omgivande två korslagda nycklar med ett kors mellan axen och däröver en krona, allt av guld).

Vapnet är år 1961 antaget av uppgiftslämnaren, kaptenen fil. kand. Sture Bågstam, Hässleholm. Rätt att föra vapnet har dessutom hans bröder, kamreren A.L. Bågstam, Solna, och modetecknaren T.G. Bågstam, Stocksund, samt dessas avkomlingar.

Släkten är av svensk-livländskt ursprung. Linblommorna och kvarnstenen symboliserar tidigare släktleds verksamhet.

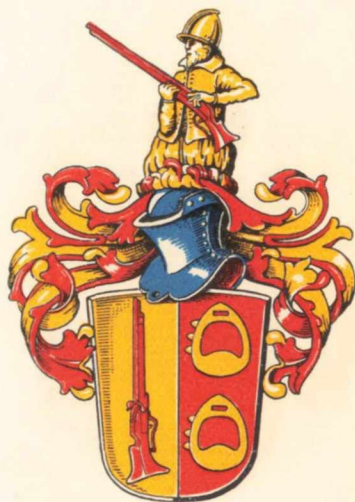
SKÖLD: Kluven i guld, vari en stolpvis ställd röd musköt, och rött, vari två i stolpe ställda stigbyglar av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande guldklädd musketerare i händerna hållande en röd musköt.

Vapnet är år 1953 antaget av uppgiftslämnaren, länskrogvaktare Ivar Meurling, Huskvarna, för sig och övriga avkomlingar till ryttaren vid Jönköpings kompani av Smålands cavalleriregemente Johannes Mörling (1755—1789).

Vapnet syftar på tidigare generationers verksamhet som stockmakare i Huskvarna och på släktklenoderna; ryttaren Johannes Mörlings stigbyglar.

MEURLING

SVR-9-63

SKÖLD: I fält kluvet i guld och blått två stolpvis i bjälke ställda eklöv av motsatta tinkturer.

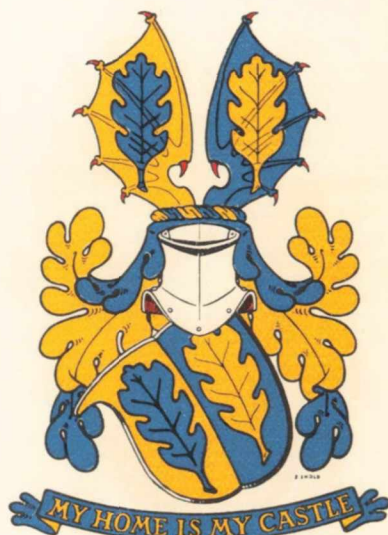
På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Två drakvingar, dexter av guld och sinister av blått, vardera belagd med ett stolpvis ställt eklöv av motsatt tinktur samt med röd beväpning.

VALSPRÅK: *My Home Is My Castle*

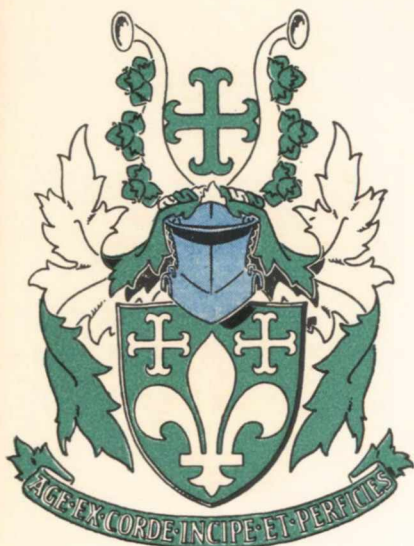
Vapnet är av uppgiftslämnaren, tandläkaren Anders Ählin, Sandviken, antaget år 1948 med något avvikande utseende och år 1959 med här angivna beskrivning för sig och sina avkomlingar, varav vissa bär skölden briserad med en tornerkrage av hermelin. Motivet till vapenbilden är hämtat från mödernessläktgården Mensta i Uppland.

Släkten härstammar ursprungligen från Gunnarskog i Värmland. Vapnet är publicerat i *The Armorial*, Edinburgh 1962, III:1. p 56.

ÄHLIN

SVR-10-63

HESSLROTH

SVR-11-63

SKÖLD: I grönt fält en lilja i sköldhuvudet åtföljd av två ankarkors, allt av silver.

På hjälmen ett grönt hjälmtycke fodrat med silver och med hjämbindel av silver och grönt.

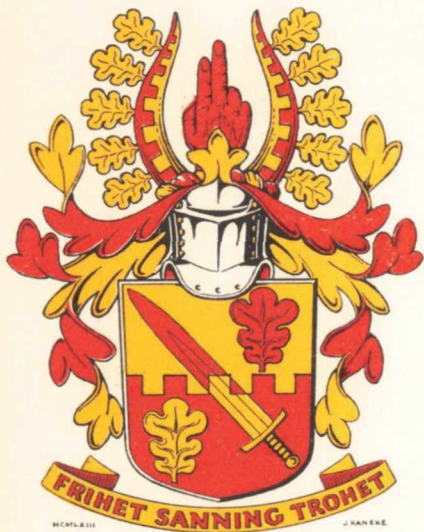
HJÄLMPRYDNAD: Ett grönt ankarkors mellan två vesselhorn av silver, vardera på utsidan besatt med tre gröna hasselnötsklasar med vardera tre nötter.

VALSPRÅK: *Age ex corde incipit et perficies*

Vapnet återgår på ett bomärke fört av landsskrivaren på Dal, Thorsten Hesselroth (1632—1696), vars farfars far, Thorsten på Dal, Nordals h:d (1512—1592) är släktens tidigast kände medlem. Från Thorsten Hesselroths son, Brynolf, härstammar den släktgren, som behållit namnet Hesselroth. Brynolfs broder, kaptenen Anders Hasselroth, är stamfar till släkten Hasselrot, vars medlemmar sedan 1832 för eget vapen (i grönt fält en lilja av silver).

Rätt att föra här återgivna, av Riksheraldikerämbetet år 1950 granskade och registrerade vapen har avkomlingar till ovannämnde Thorsten Hesselroth, vilka bär hans namn, däribland uppgiftslämnaren, Hesselrothska Släktföreningens sekreterare, herr Iwan Hesselroth, Dalskog.

Litteratur: Leijonhufvud, Ny svensk släktbok, Stockholm 1906 (Hasselrot).

STOLT

SVR-12-63

SKÖLD: I fält delat av en tinnskura i guld och rött ett balkvis ställt vikingasvärd åtföljt på vardera sidan av ett stolpvis ställt eklöv, allt av motsatta tinkturer.

På hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En till edgång uppsträckt röd hand mellan två av tinnskuror kluvna oxhorn, dexter i rött och guld, sinister i guld och rött, samt vardera på ytterkanten besatt med fem eklöv av guld.

VALSPRÅK: *Frihet Sanning Trohet*

Vapnet är år 1962 antaget av uppgiftslämnaren, patentingenjören Lars C. Stolt, Sollentuna, för sig och övriga avkomlingar till soldaten Magnus Jonsson Stolt (1835—1918) med namnet Stolt.

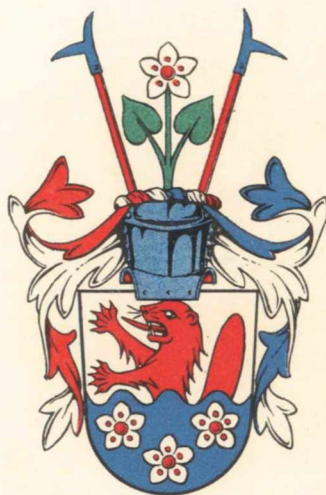
Vapnet anknyter genom sin symbolik till släktens hembygd, Sjöberg i Roslagen. Från Edsviken drog svearna ut på vikingafärd och här ingick enligt sagan Odin ett edsförbund med kung Gylfe om evig frid. Tinnskuran syftar på fornborgen i Sjöberg och eklöven på det stora beståndet i denna trakt av den för fornermanerna heliga eken.

SKÖLD: Av en vågskura delad i silver, vari en uppstigande röd bäver, och blått, vari tre fembladiga blommor (Pyrola) av silver, två över en ställda.

På hjälmen ett hjälmtycke kluvet i rött och blått och fodrat med silver samt med hjälmbindel av silver, rött, silver, blått, silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En uppväxande fembladig blomma av silver med stängel och två blad av grönt mellan två blå flottningshakar med röda skaft.

Släkten härstammar från bonden Jon Zachrisson (1696—1764) i Gammelbyn, Burträsk i Västerbottens län. Hans sons son, Johan (1827—1898) antog namnet Moritz. Rätt att bära vapnet har dennes avkomlingar, däribland uppgiftslämnaren, tillsynsläraren Torsten Moritz, Trelleborg, som år 1955 antog vapnet. Vapnet anspelar på sockennamnet Burträsk, vilket ansetts betydligt bäversjön.

MORITZ

SVR-13-63

SKÖLD: I grönt fält en tofsvipa av silver med röda ben och näbb.

På hjälmen ett grönt hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och grönt.

HJÄLMPRYDNAD: Tre gröna sädesax mellan två vingar av silver.

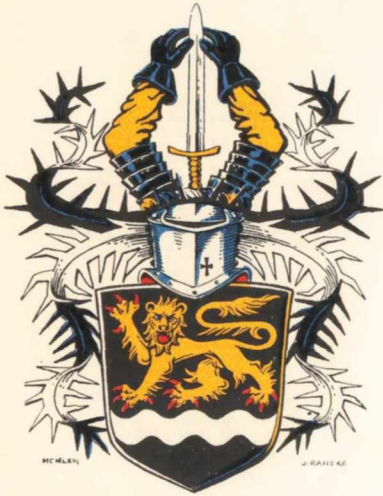
Vapnet är år 1945 antaget av uppgiftslämnaren, ingenjören Johan Emanuel Elfving, Falkenberg, och hans syskon, samt är samma år granskat och registrerat av Riksheraldikerämbetet för dessa och deras avkomlingar såsom härstammande från Emanuel Elfving (död 1919), Elfstorps gård, Broddarp i Älvsborgs län.

Släkten kommer ursprungligen ifrån Gäsene h:d i Västergötland.

ELFVING

SVR-14-63

GLAMBECK

SVR-15-63

SKÖLD: I svart fält en leopard av guld över en medelst vågskuror bildad sänkt bjälke av silver.

På hjälmen ett svart hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och svart.

HJÄLMPRYDNAD: Ett stolpvis ställt svärd med fäste av guld mellan två beväpnade armar.

Vapnet är år 1963 antaget av uppgiftslämnaren, ingenjören Carl Viking Glambeck, Malmö, för sig och övriga med samma namn härstammande från bonden Jens Pedersen, omnämnd 1662, som bodde på Lilla Bjällerup nr 3 i Torna h:d i Skåne. Släkten flyttade senare till Bara h:d, där flera medlemmar var riksdagsmän och häradsdomare. Medlemmar finns även i USA.

Torna härads färger — svart och silver — och Bara härads leopard återkommer i vapnet. "Bäcken" syftar dels på sista ledet i släktnamnet, dels på fädernegårdens belägenhet vid en bäck. Lagens symbol — svärdet — i hjälmprydnaden syftar på släktens anknytning till rättsskipning och lagstiftning.

NYMARK

SVR-16-63

SKÖLD: Kluven i rött, vari en stolpvis ställd smideshammare av silver, och silver, vari en störtad röd pust.

På hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Två vingar, dexter av silver och sinister av rött.

Vapnet är år 1950 antaget av uppgiftslämnaren, herr Kjell Nymark, Vällingby, för sig och övriga härstammande från bruksbälgmakaren Lars Olsson Nymark, född år 1762 i Nyeds sn i Värmland, vilken var den förste bäraren av släktnamnet.

Vapnen syftar på den verksamhet som speciellt personer i de första generationerna haft inom bergshandlingen.

Uppgifter om släkten och vapnet har tidigare varit publicerade i Släkthistorisk Tidskrift år 1950.

HERALDISKA FÖRLAGET
Per Weijersgatan 10, Malmö C

Kr. 7.—